

Arrest

nr. 110 208 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde ambtenaar waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 31 januari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing is genomen ingevolge een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die werd ingediend op 19 november 2012. De aanvraag wordt onontvankelijk bevonden op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de voormelde wet, onder de volgende motivering:

“Op 27.07.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 15.05.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 15.05.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde

gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 27.07.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het klader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 08.02.2012). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvulling dd. 22.01.2013 (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Een enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het principe van de behoorlijke motivering van administratieve beslissingen, van het proportionaliteitsprincipe, van het principe van behoorlijke administratie, van het principe van het geloof gehecht aan de aktes en van het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt. Verzoeker voert ook nog een manifeste appreciatiefout aan.

2.2. Met de aangevoerde schending van *“het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt”*, voert verzoeker in wezen een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht –of het al dan niet voorhanden zijn van een manifeste appreciatiefout zoals aangehaald door verzoeker– is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

2.3. Verzoeker betwist onder meer dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag. Hij verwijst naar het medisch attest van 12 november 2012 waarin duidelijk de datum van de geplande opname in de psychiatrie wordt vermeld, terwijl dit een element is dat nooit voorheen werd ingeroepen.

2.4. De verwerende partij stelt daartegenover in haar nota dat in de door verzoeker ingediende aanvragen hij zich telkenmale beriep op dezelfde aandoening, met name psychotraumatische stress.

2.5. De thans bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[....]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

[...]"

2.6. In de bestreden beslissing wordt inderdaad gesteld dat betrokkene in zijn nieuwe aanvraag een standaard medisch getuigschrift voorlegt waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 15 mei 2012 en dat het voorgelegde medisch getuigschrift slecht de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene bevestigt.

2.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag van 15 mei 2012 die had geleid tot de beslissing van 27 juli 2012 houdende het onontvankelijk verklaren ervan en de daarbij gevoegde medische attesten, weliswaar melding werd gemaakt van een ambulante psychiatrische en een medicamenteuze behandeling voor verzoeker doch niet van enige hospitalisatie. Daarentegen blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 12 november 2011, attest dat op regelmatige wijze werd overgemaakt en dat door de verwerende partij in overweging werd genomen, dat een opname in de psychiatrie wordt voorzien voor december 2012. Er kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat de gezondheidstoestand van een persoon die kampt met geestelijke gezondheidsproblemen maar daarvoor voorheen slechts ambulant en medicamenteus behandeld werd, ongewijzigd is gebleven wanneer de evolutie van zijn ziektebeeld uiteindelijk toch noopt tot een geplande opname in een psychiatrische instelling. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerste aanvraag, moet derhalve worden geoordeeld dat de vergelijking van beide aanvragen en de daarbij gevoegde getuigschriften op een onzorgvuldige wijze gebeurde, dan wel dat de verwerende partij dienaangaande tot een kennelijk onredelijk oordeel is gekomen. Het standpunt van de verwerende partij in de nota dat verzoeker zich steeds beriep op dezelfde aandoening en dat de beslissing dus regelmatig werd genomen gaat voorbij aan het determinerende motief in de bestreden beslissing, met name de –onterechte- vaststelling dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven.

2.8. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde ambtenaar waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 31 januari 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS